No. 74. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 23. Junij.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

[illegible] de kerk der *Sept Saints* te Brest verbrand. De brand is veroorzaakt, door dien het vuurwerk, hetwelk de heer *Hurtez* voor de Julijfeesten in die kerk in gereedheid bragt, vuur vatte. Door aangebragte hulp zijn de naburige huizen behouden.

— De zijde fabrieken in Lyon gebruiken jaarlijks een millioen Ned. ponden gesponnen zijde, gedurende het spinnen rekent men 5 ten honderd verlies, dus 1,050,000 ponden ruwe zijde. Vier zijdewormppopjes geven een wigtje, zoo dat zij van nooden hebben 4,200,000,000 popjes. Hierbij gevoegd de wormpjes, die sterven, niet behoorlijk hebben kunnen spinnen enz. 92,400,000 popjes, geeft eene hoeveelheid van 4,292,400,000 wormpjes 's jaars. De draad van ieder popje heeft eene gemiddelde lengte van 500 Ned. ellen, het aantal van 4,920 millioenen popjes geeft dus gezamenlijk een draad van 2,100,000 millioenen ellen. Deze lengte is 14 malen den afstand der zon en 5494 malen den afstand der maan van de aarde, zij zoude 52,305 malen rond den evennachtslijn en 200,000 malen rond de maan kunnen.

— Men zegt, dat er depêches naar den generaal *Bugeaud* gezonden zijn, om aan te dringen, dat hij zich zal haasten, om het plan, hetwelk hij vóór zijn vertrek naar Afrika had aangenomen, te volvoeren, waardoor men eenige regementen uit Afrika zou kunnen terug roepen. De minister van oorlog heeft gisteren ook in de Kamer der Pairs verklaard, dat men weldra in staat zou zijn, om het leger in Afrika te verminderen.

— De vrienden van den heer *Soult* gelooven, dat hij weldra, om zijne zwakke gezondheid verpligt zal zijn, het ministerie te verlaten.

— Men wil dat de president van den raad, de heer *Guizot*, met de benoeming van eenen gezant aan het Londensche hof wil wachten tot dat sir *Robbert Peel* met zijne vrienden aan het bestuur zal zijn gekomen. Hieruit ziet men, dat het Fransche kabinet het Ministerie *Melbourne* niet zeer genegen is.

— Bij het vergaan van het schip *William Brown*, hebben de kapitein, de luitenant, 5 matroozen en eene vrouw zich in eene sloep gered en zijn den weg naar Terre-Neuve ingeslagen. Men rekende hen allen verloren. Na 6 dagen op zee doorgebragt te hebben, zijn zij gelukkiglijk door een Franschen visscher ontmoet, die hen in den ellendigsten toestand heeft gevonden en hen naar St. Pierre-Miquelon heeft gebragt, alwaar zij in het hospitaal zijn opgenomen.

— Uit Madrid schrijft men van den 11. Junij dat er depêches uit Parijs zijn ontvangen, met antwoord van *Maria Christina*, nopens de voogdijschap over hare kinderen. Men wilde, dat zij daarvan zoude afzien; doch haar antwoord is zoo voorwaardelijk, dat het 't bestuur in geene deelen bevalt. De Cortes zouden over de voogdijschap beraadslagen. Het plan is, om het voogdijschap aan de Koningin moeder te ontnemen.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 20. Junij. Wij vernemen, dat de directeur-generaal van oorlog, de heer *List*, als gouverneur-generaal naar Java zal vertrekken, en dat als dan in zijne plaats als directeur-generaal van oorlog zal benoemd worden de generaal-majoor *Nepveu*, die thans met eene buitengewone zending naar Petersburg is belast. Er zou een koerier naar Petersburg zijn gezonden, om zijne terugkomst te bespoedigen. De keus van Z. M. in die benoeming zal voor het leger zeer aangenaam en hoogst gelukkig zijn.

— Den 10. dezer heeft te Wirdum, gemeente Loppersum, een verschrikkelijk voorval plaats gehad. Een meisje van 11 jaren heeft een aan hare oppassing toevertrouwd kind, ¾ jaar oud, gesmoord, zoodat hetzelve aan de gevolgen daarvan is overleden. De ouders van dit kind, *E. K. Bolt* en vrouw, boeren arbeiders, waren buiten 's huis werkzaam. Men verneemt, dat het meisje deze daad aan den regter bekend heeft, dat zij dezelve [illegible] hebben, om van die oppassing te worden ontslagen, ten einde naar haar huis, te Appingedam, te kunnen terugkeeren, om aldaar met andere kinderen te spelen, en, gelijk zij zich uitdrukte, met noten te schieten. Verder verneemt men, dat dit meisje zich nog in geregtelijke bewaring bevindt.

MIDDELBURG, den 21. Junij. Wij vernemen, dat door den kolonel Jhr. *F. A. V. de Stuers*, gouverneur der Moluksche eilanden, aan het Zeeuwsche genootschap der wetenschappen alhier ten geschenke is gezonden eene aanzienlijke verzameling van zeer fraaije horens en schelpen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Brussel is met een nieuwe burgemeester gezegend. — Beetwortel-tentoonstelling in Engelands hoofdstad. — Groote verzending van Britsche soldaten, om de bewoners van het Hemelsche Rijk tot reden te brengen. — De Belgische minister *de Meulenaere* zal aftreden. — De ambtenaar *Riemsdyk* te Maastricht is met een adelbrief omhangen. — China en de Chinezen, bij *Beijerinck* te Amsterdam. — *Bruikbare* ambtenaren bij het departement van oorlog vragen om rangsverhooging. — De heer *Orobio de Castro* verkoopt de koninklijk geoctroijeerde levertraan. — De stedelijke regering te Cuijk heeft 50 jonge dochters verzocht zich in het wit te kleeden en met oranje linten te versieren, om bij 's Konings aankomst aldaar H. D. de eerewijn aan te bieden, in hetzelfde glas waaruit de alom beroemde *Hugo de Groot*, in zijne gevangenis te Loevestein, zoo dikwerf het heil zijns vaderlands dronk, en bij [illegible] eene teug de hatelijke vervolgingen zijner vijanden vergat. — *Avis aux amateurs de bons morceaux*: Maagverpestende lekkernijen voor weelderige lekkerbekken, bij *de Stoop*, Heerengracht, Amsterdam. — 4 personen te Roermonde, die door de regtbank aldaar voor *oproerkreten* in der tijd waren veroordeeld, zijn door Z. M. gegratieerd. (*H. B.*) — Volgens berigten uit Hanover, is nu alle hoop op het herstel van den Kroonprins ten eenenmale verdwenen. — Lord *Granville*, de Engelsche ambassadeur te Parijs, heeft zijn ontslag uit die betrekking gevraagd uit hoofde van den verzwakten staat zijner gezondheid. — De hertog van *Nemours* wordt den 18. te Toulouse en den 23. of 24. te Parijs terug verwacht. — De vloot van Toulon is naar de Levant onderzeil gegaan. — De gezondheid der jonge Spaansche Koningin blijft voortdurend bezorgdheid inboezemen. — De Hollandsche haringvloot is zeewaarts gestevend.

INGEZONDEN STUKKEN.

M. 21. Junij 1841.

M.

In het *Handelsblad* van den 18. Junij No 2299 leest men, dat het wederom de policie gelukt is, een geldsnoeijer te vatten. Ik beschouw het als eene weldaad voor de maatschappij, dat zoodanige, het algemeen belang bestelende geldverminkers, uit de maatschappelijke zamenleving gerukt worden, om bij het bewezen zijn der daad de verdiende straf te ontvangen; evenwel komt het mij voor, dat de drukpers, bij de vermelding van zoodanige arrestatiën, ten minste voorzigtiger behoorde te werk te gaan met de namen der, van een of ander feit, beschuldigde publiek te maken, matigende zij zich daardoor een regt aan buiten hare magt, als het oordeel des regters vooruitloopende, daar zij niet afwacht tot deze het schuldig uitspreekt, bijgevolg als algemeene scherpregter, op eigen gezag, en zonder door de uitspraak van den competenten regter ondersteunt te worden, vernederd, en verdiend of onverdiend, den onder beschuldigings-last gebukt gaande, openlijk, zonder eenige regtsuitspraak, bij name aan de kaak stelt voor geheel Europa. Ten anderen, toont zij daarbij eene groote partijdigheid aan den dag te leggen: heeft men bij al de, sedert 2 jaren, in Amsterdam ter zake van geldsnoeijing, ten getale van plus minus 20 personen, gecondemneerden, hunne geloofsbelijdenis vermeld? Is niet hij die zich aan misdaad schuldig maakt, onverschillig of hij tot de Christelijke, Mahomedaansche of Joodsche belijdenis behoort een slecht Christen, Mahomedaan of Jood? Moet men dan niet kwade of lage oogmerken veronderstellen, wanneer men leest: « Eergisteren is binnen deze stad geleid enz. welke men « verneemt genaamd is D. D. R. . . . Israëlitisch koopman?" Zoodanige berigten kenmerken nog de 15e eeuw, stellen de verdraagzaamheid van den berigtgever in geen goed daglicht, (aan de vederen kent men den vogel) en verdienen de verachting van ieder weldenkend burger. Het *Handelsblad* moest evenwel voorzigtiger zijn om het vooroordeel geen voedsel te geven; zij weet, welken invloed zulks heeft; en waarom heeft men niet in de Couranten van de in deze provincie teregt gestaan hebbende en schuldig verklaarde moordenaren gelezen, dat de een tot de Roomsch Catholijke en de andere tot de Gereformeerde belijdenis behoorde? gelijk ook niet geschied is van de in Amsterdam gevonniste geldsnoeijers, waarvan geen tot de Israëlitische Godsdienst behoorde.

DIXI.

IS HET WAARHEID?

Is het waarheid dat de stedelijke schutterij te M. zooveel *ambitie* heeft?

Is het waarheid dat er een fonds opgerigt zal worden voor *oude jonge jufvrouwen*, die aan *hysterische toevallen* lijden?

Is het waarheid dat de nieuwe aanleg op een der bolwerken te M. tot *een aardappelland* is ingerigt?

Is het waarheid dat er een *kameel* den rang van tweeden luitenant bekleedt?

Is het waarheid dat er eene bezending apothekers uit M. naar Port-Natal zal vertrekken?

Is het waarheid dat de *kalver-quarantaine* haast opgeheven zal worden?

Is het waarheid dat de doctoren te M. eene petitie aan Z. M. hebben ingediend om vermeerdering van *zieken?*

Is het waarheid dat een luitenant bij de exercitien van de schutterij te M. kommandeerde *sluit pan* alvorens er *kruid op te doen?*

Is het waarheid dat men in M. reeds *nieuwe pekelharing* verkoopt?

Is het waarheid dat er eene stoommachine wordt opgerigt, om geld te verdienen?

Is het waarheid dat het in *Nederland* decoraties regent, en dat die vlaag spoedig naar *Zeeland* zal overwaaijen?

Is het waarheid dat er eene aanbesteding van *eerepoorten* zal plaats hebben?

Is het waarheid dat de schutters bij de komst van Z. M. te M. de man *twee flesschen wyn* en *een half fransch broodje* krijgen?

Is het waarheid dat *aardappelloof* geschikt is om eerepoorten te groenen?

Is het waarheid dat er een spoorweg komt tusschen M. en V. en half weg een badhuis ter genezing *van finantiele ongesteldheden?*

Is het waarheid dat met Msche kermis de *dobbelaars* zullen verboden worden?

Is het waarheid dat dit *alles waarheid* is?

MENGELINGEN.

ALLEENSPRAAK VAN EENEN BEGUNSTIGDE.

Gisteren avond woonde ik een groot gezelschap mede bij; er werd gejubeld en gezongen, men kon er van alles in overvloed genieten en ik werd gevleid en geëerd door velen. 't Was bijna morgen toen ik te huis kwam en mij op mijn ledikant nedervleide. Heden morgen ben ik laat opgestaan, doch ik kon terstond van alles in overvloed nuttigen. Mijne bedienden vlogen op mijne wenken en bogen zich nederig voor mij ter neder. Thans stel ik mij vele genoegens voor den geest en straks ga ik een uurtje werken, dat wil zeggen dan ga ik op mijn bureaux zitten. Daarna ga ik naar het koffijhuis om een pijpje te rooken, op het biljart te spelen en in het gezelschap van de heeren A. en B. te deelen. Ten drie ure 's middags staat mijn eten gereed en na dien tijd kan geen mensch mij bepraten langer in gezelschap te wezen.

Ik eet des middags lekker en meer dan mij dikwijls goed is. Het eten gedaan hebbende, rust ik mij eenigen tijd uit van al de vermoeijenissen, die ik heb doorgestaan, daarna drink ik een lekker en sterk kopje thee, om een weinigje te bekomen, dan ga ik een half uurtje wandelen, drink bij W. een goed glaasje wijn, begeef mij eindelijk weder naar huis en 's avonds ten acht ure ga ik ter sociëteit, om te kaartspelen of te schaken, welk laatste ik het liefste doe. Dan moet het een man zijn, die mij overwint. Tusschen beiden drink ik den besten wijn en eindelijk zeg ik het gezelschap laat in den nacht vaarwel. Zoo verslijt ik mijne dagen en besteed ik mijnen tijd. Indien het weder eens zeer schoon is, rijd ik eens en dan maak ik een mooi pleiziertogtje, — terwijl het gezelschap van juffer L. mij dan veel genoegen geeft. Commedian,

ballen en concerten worden zeer getrouw door mij bijgewoond en wanneer het eens voorvalt, dat er iets ten voordeele van iemand in de courant moet gesteld worden dan zet ik mijne pen uit dankbaarheid op het papier, dan jubel ik en wensch dat het zoo moge blijven. Is het, dat een voornaam persoon onze vest komt bezoeken, dan ben ik de eerste, die op het diné wordt verzocht. Bij verjarings partijen zit ik steeds vooraan; 't is, als of er zonder mij geen feest volmaakt was. Hoe goed heb ik het dus niet in de wereld; mij is deze aarde als een hemel en ik geloof niet, dat het leven hiernamaals mij meerdere vreugde zal schenken. Terwijl anderen werken, zwoegen, slaven, zweeten en dan somtijds nog aan alles gebrek lijden, hun kroost schier van honger zien vergaan, en miskend worden, leef ik lui en gemakkelijk, smaak van alles in overvloed en word van ieder ontzien en hoog geroemd. En dit alleen door gunst van anderen en door mijne geboorte. Was mijn vader burger geweest, ik zou werkman geweest zijn en misschien broodsgebrek moeten lijden. Dan had ik zeer veel moeten werken en weinig ontvangen; thans ontvang ik veel en werk bijna niets. Wat heb ik dan toch een groot voorregt genoten boven velen en hoezeer worden niet deze voorregten dikwijls vergeten en miskend. Doch ik wil immer dankbaar zijn en bidden, dat het zoo moge blijven. Zoo zal het Vaderland steeds door mij geëerd en bemind worden en zal het in mij eenen ijverigen en dankbaren ambtenaar zien. (*T. d. V.*)

DE WIJN VAN MONTE-FIASCONI.

Eene Italiaansche geschiedenis, aangevangende in de 15e eeuw en afgeloopen den 16 April 1841.

Het verhaal, hetwelk wij onzen lezers bieden, en hetwelk, ofschoon met groote tusschensprongen, over een tijdvak van ruim drie eeuwen loopt, begint met het schier ieder bekende

Est! Est! Est!
Propter nimium Est!
Dominus meus mortuus Est!

En hetwelk hierop nederkomt:

Het driewerf heerlijk van den wijn,
Doet mijn Heer begraven zijn.

In de middeneeuwen, toen men, bij den vollen bloei van het feodale stelsel, de geestelijke waardigheid niet zelden, in 's krijgsmans dos of anderen wereldlijken tooi gehuld, met de ridderschap in wapenfeiten of andere avonturen zag wedijveren, leefde een bisschop, die, zich geenen geringen naam als kenner van wijnen verworven hebbende, dien roem ten top wilde voeren en eigen smaak wilde bevredigen, met bij wijze van eenen kruistogt op te sporen, te onderzoeken, te bepalen en wereldkundig te maken, welk plekje gronds van Europa voor het nieuwe Canaän, hetwelk het heerlijkste druivennat leverde te achten was.

Hij ondernam alzoo zijne ontdekkings-reis, zich doende voorafgaan door eenen schildknaap, gekozen uit den bloem der kundigste keldermeesters van het Duitsche rijk. De weg, dien deze voorrijder volgen moest, was bepaald, en zijn last bragt mede, aan elke daaraan gelegen herberg af te stappen, om eene voorloopige proeve van den wijn, dien men daar schonk, te nemen. Was deze drank den kenner onwaardig, zoo gaf het afzijn van alle teeken den heer te kennen, dat hij zich niet behoefde op te houden, en deze reed zulk een onheilsplek met diepe verontwaardiging voorbij; maar was de wijn goed, dan schreef de schildknaap (die, eene zeldzaamheid in die tijden, schrijven kon) op den post van de deur: *Est*; dat is: *hy is het.*

Reeds een jaar zworf onze dorstige kruisridder dus rond; meermalen had hij reeds op zekere punten langer dan gewoonlijk getoefd, wijl de schildknaap het woord dubbel op den post had geschreven, en eigen smaak de waarheid van het *Est*! *Est*! bevestigde; maar eindelijk voert hem zijn togt in het niet ver van Rome gelegen Monte-Fiasconi; daar ziet hij aan eene herberg het merk van zijnen kundigen proever, en leest tot zijne vreugde: *Est! Est! Est!* Hij stapt af, hij drinkt, drinkt nogmaals en drinkt zoo lang, dat hij daarna nimmer weder gedronken heeft. Dankbaar voor de haar wedervaren eer, liet de erkentelijke stad Fiasconi hem op hare kosten in hare hoofdkerk begraven, en door de zorg van den getrouwen schildknaap, door eenen renbode in zijne verdere onderzoekingsreize gestuit en teruggeroepen, werd het grafschrift, hetwelk men aan het hoofd van dit verhaal gelezen heeft, op de zark gegrift.

Drie eeuwen waren vervlogen; menig reiziger had Fiasconi bezocht en menig ingezeten of vreemdeling, rijker aan dorst dan aan geld, zuchten, niet van alle wangunst vrij te houden, op het graf van den rustende geslaakt, toen in den zomer van 1835 een Engelsch edelman, Sir JOHN TIEHMAN-SPRING, onlangs uit Indie met zijne aldaar verworven schatten teruggekeerd, door Fiasconi kwam reizen. Zijn toeven in de stad deed hem de hoofdkerk bezoeken; zijn bezoeken van de kerk deed hem het grafschrift lezen; het lezen van het grafschrift deed hem, naar zijne herberg gekeerd, den wijn van Monte-Fiasconi proeven. Zijn proeven van dien wijn, deed hem, onder het roepen, niet van *Est! Est! Est!* maar van *IJes! IJes! IJes!* besluiten, zich in eene stad, die, zulken nectar leverde, te vestigen. Een der fraaiste huizen werd door hem gehuurd, en hij dronk met zulk een ijver, dat hij, na veertien maanden tijds, zijne drink-taak had volbragt. Krachtens zijnen in goeden vorm ter neder geschreven uitersten wil, werd hij op den top van Monte-Fiasconi begraven, en nam de stad Fiasconi bezit van een legaat van nagenoeg drie tonnen gouds, haar vermaakt, onder den last van telken jare, op den verjaardag van zijnen dood, zijn graf zoo mild met den besten wijn te besproeijen, dat de grond er zoodanig van doorweekt zou wezen, van het edel vocht tot aan zijne kist te laten doordringen; een gastmaal moest deze plegtige overhalde besluiten, en op dien dag moest aan de bevolking der stad zoo veel wijn worden geschonken, als ieder slechts begeerde.

Aan de begeerte des rijken Nabads wordt jaarlijks op den 2 September, den dag, waarop het testament met den dood bekrachtigd geworden is, met de uiterste naauwgezetheid vol laan.

Hier doet ons verhaal weder eenen sprong, doch minder groot dan de vorigen en in plaats van eenen van drie eeuwen, slechts eenen van vier jaren, doch met deze sprong neemt hetzelve eenen anderen tint, en opent zich het tijdperk, hetwelk met het voltrekken van de doodstraf aan drie misdadigers besloten zal worden.

Het was op den 2 September des jaars 1839, dat het lijkfeest van Sir JOHN TIEHMAN-SPRING voor de vierde maal gevierd zou worden. De bevolking van den ganschen omstreek was op Monte-Fiasconi bijeen, de muzijk, die den dans geleidde, werd heinde en ver gehoord, de wijn vloeide bij stroomen en de laatste mildheid van den overleden Anglo-Indiaan verspreidde vreugd en vrolijkheid alom, toen een onverwacht voorval het tooneel eensklaps een ander aanzien deed bekomen.

Onder de deelnemenden aan het feest bevond zich ANNONZIATA-FELICE MIGNARELLI, een meisje van omstreeks achttien jaren, met gitzwart haar en vonkelend oog; haar broeder CARLO-ANGLO MIGNARELLI, een jongeling van negentien jaren, was haar geleider, benevens haren bruidegom DOMINICO BENVENUTO, brigadier bij de pauselijke dragonders. Drie broeders, RAPHAEL, GREGORIO, en JOVANINO CAPROSI, zoogenaamde edellieden van het Romeinsche platte land; (veelal niet veel anders dan struikroovers van goeden huize) door den wijn verhit, bleven voor ANNONZIATA staan, haar strak in de oogen ziende; haar bruidegom slaat de hand aan de sabel en voegt hun dreigend toe: « Gaat uwen weg, of ik zal u het gaan verleeren."

De drie CAPROSI verwijderen zich langzaam, maar de wraakzucht staat op hun gelaat geteekend.

De jonge broeder van ANNONZIATA, heeft de onvoorzigtigheid, met de ligtgeraaktheid van haren bruidegom den spot te drijven. De brigadier geeft hem een slag in het aangezigt en voert hem toe: « Ellendeling! moest ik dan « dulden dat men uwe zuster hoonde."

Op dit eigen oogenblik werpen de drie CAPROSI zich onverhoeds op den brigadier, en drie ponjaarden te gelijk doorboren hem het hart; « ANNONZIATA!" roept hij onder het vallen; dit is zijn eenig afscheid en hij geeft den geest.

In de eerste verwarring weten de moordenaars het te ontkomen en de heesters en struiken bedekken verder hunne vlugt.

ANNONZIATA ligt geknield bij het lijk haars bruidegoms; niemand reikt haar eene vriendelijke hand, en het volk staat haar aan te staren als bewonderde het in haar een fraai marmeren beeld.

Zij was eene wees, zonder anderen steun dan haren jongen broeder en eene oude moeije, non in een naburig klooster; een oud vrouwtje is de eenige die zich harer ontfermt, haar opbeurt en aan de plaats, het tooneel des moords, onttrekt, tot groot misnoegen van het volk, hetwelk er behagen in scheen te scheppen, haar in al de uitdrukking der wanhoop te bewonderen, en hetwelk nog bleef roepen: « Hoe schoon was zij, aldus geknield liggende, Brava! ANNONZIATA! Brava!"

Zoo liep het vierde lijkfeest van den rijken Engelschman af. Het bleef een poos het onderwerp der gesprekken; eenen tijd lang zag men karabiniers, afgezonden om de moordenaars op te sporen, galopperen langs wegen, op welken zij zeker konden zijn hen niet te zullen ontmoeten, en weldra werd er noch aan den moord van BENVENUTO, noch aan de schoonheid van de knielende ANNONZIATA meer gedacht.

Verleden jaar, men zal zich dit herinneren, werd de koninklijke banneling, don MIGUEL, met eenig gevolg, in de omstreken van Viterbo jagende, door roovers aangerand en zag hij zich, in weerwil van zijnen eigen moed en van den tegenstand, welken zijn gevolg wilde bieden, genoodzaakt, hun zijne beurs en andere kostbaarheden af te geven. Dit voorval, eenen Prins van den koninklijken bloede, zoo goed als voor de poorten eener zoo aanzienlijke stad, over komen, bragt de policie op de been. Karabiniers, dragonders, zelfs eene geheele kompagnie Zwitsers werden uitgezonden, om de roovers op te sporen.

Een der drie broeder CAPROSI, die met name GREGORIO, werd te Viterbo, op het eigen oogenblik dat hij te paard sprong, om zich te verwijderen, gegrepen door een korporaal der Zwitsersche garden, genaamd JOHAN SCHMIDT, deze liet niets onbeproefd om hem te bewegen, het verblijf van zijne broeders en verdere medepligtigen op te geven, maar wat hij ook deed vruchteloos bevindende, zoo nam hij zijne toevlugt tot eene wel uitgedachte list.

Hij wikkelt zich in een mantel van GREGORIO CAPROSI, zet deszelfs hoed op het hoofd, springt op deszelfs paard, gevolg door een twaalftal Zwitsers, zijne makkers, op welke hij konde staat maaken en aan welke men de paarden der karabiniers gegeven had; hij laat den toom los om den hals des kleppers zwieren, geeft hem de sporen en laat hem voorts naar eigen willekeur draven. Het dier volgt eene wijl den grooten weg, maar werpt zich eensklaps links af in eenen bijweg en houdt eindelijk, na eenige bijna ondoorgankelijke paden overgedraafd te hebben, voor eene massa rotsen stil. Daar hinnikt en piaffeerd het, tot dat zich op eenen kleinen afstand een antwoord-gehinnik laat hooren. Op dit eigen oogenblik komen er uit de spleten der rotsen twee mannen te voorschijn, die op het gezigt der hun wel bekende kleeding naderen, maar zoodra zij de list ontdekken, het op een loopen hadden willen zetten; de aftogt is hun evenwel afgesneden door de twaalf Zwitsers, die, van hunne paarden afgestapt hen grijpen en stijf met koorden binden; het waren de beide andere broeders CAPROSI.

De inquisitie begint dadelijk haar regtsgeding tegen de drie broeders; deze vierschaar gaat steeds in het geheim te werk, en telt, behalve een procureur-crimineel, die zich enkel met de misdaad bezig houdt, een geestelijk lid, aan hetwelk de bekeering der misdadigers is opgedragen. De broeders CAPROSI erkenden hunne vroegere rooverijen, den moord van den brigadier BENVENUTO en hunnen gewapenden aanval op Don MIGUEL.

Ter dood veroordeeld, bleven zij tegen de vermaningen hunner boetpredikers de grootste verhardheid betoonen; maar in den morgen van den eigen dag, waarop hun vonnis ten uitvoer gelegd zou worden, verscheen er aan hunne gevangenis eene jeugdige non, die tot hen toegelaten, hen door kracht van taal tot berouw en christelijke gelatenheid wist te brengen. Inmiddels was het vonnis in het hoogste ressort bekrachtigd en de ten uitvoer legging niet meer te keeren.

Den 16. April 1841, hoorde men te Rome het dof gebulder van het geschut van het kasteel St. Angelo en in de gaanderij van het Vatikaan zag men den Heiligen Vader het teeken van het kruis tot driewerf toe, in de rigting van Viterbo, maken. Ieder kanonschot was het teeken, dat de straf aan een misdadiger was voltrokken, en ieder teeken van het kruis was het afsmeeken der goddelijke genade voor een berouw hebbend zondaar. Te Viterbo lag niet ver van het schavot eene non geknield; het was ANNONZIATA, die in het zwart gekleed, de tranen in het oog, maar met de hoop op de toekomst haar gebed ten hemel zond.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22 Junij. Sedert den 19 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

The Marij, P. Gress, Marennes, zout; Macasser, J. S. de Wilde, Rotterdam, ballast; Ludd, P. J. Grefs, Marennes, zout; de Pelikaan, E. Povens, Bordeaux, wijn, The Floridian, W. Pratt, New-York, katoen en rijst; Harriet, S. H. Vinson, Cowes, katoen; The Dromo, G. T. Hill, Cowes, verwhout; le Lovelij, J. Gremeij, Bordeaux, wijn; Prinses Victoria, T. Jackson, Londen, stukgoederen en passagiers; Antigua Packet, J. W. Knight, Cowes, suiker; Oceanus, H. Schumacher, St. Petersburg, stukgoederen; Hiram, Q. Wordinger, Havannah, suiker; la Belle Alliance, L. van der Bussche, Lissabon, zout; Lucina, H. Albrecht, Buenos Aijres, huiden; Victoria, H. J. Boeijo, Riga, hennipzaad; Jeannette Maria, F. Meulenbroek, Rio Janeiro, koffij.

Voor Gend bestemd:

L'Alice, P. Faure, Bordeaux, wijn; E. M., J. Proctor; Charleston, katoen en rijst; le Grenadier, P. Erland, Rochefort, arduinsteen.

Voor Louven bestemd:

Mathilda, B. Bohn, Noirmontier, zout.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

De Commercie, J. G. Engel, ballast, Memel; The Soho, T. Whitcombe, stukgoederen en passagiers; Londen; Mentor, J. J. Schroder, ballast, Avontuur.

Van Gend gezeild:

Adeline, T. H. Hollander, suiker, Hamburg.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.